

Súdna rada

Slovenskej republiky

Vec : Správa z vypočutia kandidáta na sudcu Všeobecného súdu EU pred Výborom 255, Brusel

Vážená pani predsedníčka Súdnej rady, vážené členky, vážení členovia,

dňa 29.1.2018 som bol Súdnou radou schválený za kandidáta na sudcu Všeobecného súdu Európskej únie a po schválení kandidatúry Vládou Slovenskej republiky nasledoval proces pred Výborom Rady Európskej únie. Výbor je vytvorený podľa článku 255 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Označuje sa skratkou „Výbor 255“.

Administrativné konanie pozostávalo z písomnej komunikácie a následného vypočutia pred Výborom 255. Komunikáciu zabezpečoval tajomník Výboru pán Meyer, ktorý ma prvý krát kontaktoval pozvánkou na zasadnutie Výboru navrhnuté na deň 27. apríla 2019 o 10.30h v budove Rady EU v Bruseli, Belgické kráľovstvo .

Obsahom pozvánky bola žiadosť o zaslanie motivačného listu a 1 až 3 súdnych prípadov s ktorými som bol v súdnej praxi konfrontovaný a to v angličtine alebo francúzštine . Motivačný list som predkladal vo francúzštine (príloha č. 1) prezentované rozsudky vo veci hospodárskej súťaže, vec 3 Sžz 1/2010 Ševt proti Protimonopolnému úradu SR , ktorý sa týkal tzv. inšpekcii (dawn raid) a 3 Sžz 1/2016 Československá obchodná banka proti Protimonopolnému úradu SR, ktorý sa týkal právnej nemožnosti znižovania pokuty správnym súdom podľa všeobecných princípov administratívneho trestania, keďže by tým došlo k ohrozeniu tzv. programu zhovievavosti (angl. leniency program), ktorý je základom vymožiteľnosti práva hospodárskej súťaže EU (prílohy č. 2 a 3). Súčasne Výbor žiadal i zaslanie 20 strán z publikácie Správny súdny poriadok – komentár (v slovenčine), tej časti ktorej som bol autorom.

Vypočutie pred Výborom prebehlo vo francúzštine a v angličtine. Po vstupe do zasadacej miestnosti ma predseda Výboru privítal vo francúzštine, vyzval ma, aby som sa posadil a predstavil mi všetkých 7 členov výboru. Po mojej pravici bol poslanec Európskeho parlamentu z Malty, prezident Spolkového ústavného súdu Nemecka , prezident Najvyššieho súdu Španielskeho kráľovstva, a bývalá sudkyňa Všeobecného súdu Európskej únie za Portugalsko. Po mojej ľavici člen Výboru z Poľska, ďalej bývalý sudca Všeobecného súdu EU z Holandska pán Timmermans,(predseda Výboru) , prezident Najvyššieho súdu Írska a následne tajomník výboru pán Meyer.

Na úvod som vo francúzštine prezentoval prípad 3 Sžz 1/2010 ŠEVT, ktorý bol zaujímavý tým, že Protimonopolný úrad uskutočňoval inšpekcii priestorov podnikateľa na základe poverenia predsedníčky Protimonopolného úradu, ktoré trpelo vadami, ktoré spôsobovali jeho neplatnosť. Ide o obdobu prehliadky iných priestorov podnikateľa v trestnom konaní. Naše rozhodnutie vychádzalo z toho, že musí byť dodržiavaný rovnaký štandard ako trestnom konaní , pretože obsahovo ide o rovnako invazívny zásah do základných práv a slobôd. K uvedenému prípadu som nedostal žiadne

otázky a prešlo sa k otázkam členov Výboru. Pani bývalá sudkyňa Všeobecného súdu z Portugalska ma vyzvala, aby som vymenoval všetky veci, ktoré patria do vecnej príslušnosti Všeobecného súdu. Súčasne ma požiadala o odpoveď vo francúzštine. Tento typ otázky ma prekvapil v tom, že vecná príslušnosť Všeobecného súdu EU je všeobecná, to znamená, že tam patria všetky veci, ktoré nie sú zmluvami, protokolom a štatútom Súdneho dvora zverené do vecnej pôsobnosti (právomoci Súdneho dvora- Kúria). Uviedol som, že je to právne ten rozdiel oproti predchádzajúcemu „Tribunálu“, a preto sa premenoval na Všeobecný súd nazýva i všeobecným. Ďalej ma vyzvala, aby som uviedol, čo je predmetom súdneho prípadu Intel pred Všeobecným súdom. Tu len toľko, že ide o kauzu zneužitia dominantného postavenia v súvislosti so zmluvami Intelu so svojimi dealermi. Protimonopolné veci prebiehajú v rokovacom jazyku, ktorým je angličtina a preto som požadal o možnosť vyjadriť sa v anglickom jazyku. Medzi otázky, ktoré som obdržal od nemeckého sudsca, ktoré dva súdne prípady ma najviac zaujali, ďalej nasledovali otázky od poslanca Európskeho parlamentu za Malty k prejudiciálному konaniu, či som sa niekedy stretol s položením prejudiciálnej otázky uviedol som príklad Lesoochránarskeho zoskupenia VLK C – 240/09 s tým, že ja som prejudiciálnu otázku nepokladal, pretože otázku nie priameho účinku Aarhuského dohovoru som pokladal za otázku acte claire (inak to potvrdila aj generálna advokátka Eleanor Sharpston vo svojich návrhoch. Ďalej nasledovala otázka od Španielskeho sudsca či som ja osobne predložil prejudiciálnu otázku s požiadavkou o odpoveď vo francúzštine. Uviedol som, že ako odvolací súd sme komplexne vysvetlili potrebu predloženia prejudiciálnej otázky vo veci Kovozber. Následne mi predseda Výboru kládol otázky k rozsudku 3 Sžh 1/2016 Československá obchodná banka. Člen Výboru z Poľska sa ma na záver spýtal ako by som mohol prispeť k činnosti Všeobecného súdu.

Počas vypočutia mi boli položené výlučne odborné otázky na ktoré som dal odpoveď v požadovanom jazyku. Doplňujúce otázky až na jednu som nedostal. Mal som za to, že odpovede boli úplné. Žiadne otázky na moju osobu, prípadne výkonu mojej stáže som nedostal.

Som v poradí tretím kandidátom Slovenskej republiky, ktorému Výbor 255 nedal odporučenie. Počas vypočutia neboli vznesené výhrady voči mojim schopnostiam porozumieť v angličtine a vo francúzštine a dať odpoveď v požadovanom jazyku. Mal som sa to, že moja predchádzajúca 6 mesačná stáž na Súdnom dvore EU s priaznivým hodnotením bola dostatočnou zárukou na preukázanie odborných znalostí v práve EU a procesov pred Súdnym dvorom.

Túto správu predkladám s cieľom objasniť priebeh konania pred Výborom 255, po schválení mojej kandidatúry Súdnou radou Slovenskej republiky dňa 29.1.2018 a napomôcť ďalšiemu výberu. Som pripravený zodpovedať Vaše prípadné otázky. Ďakujem za prejavenú dôveru.

JUDr. Ivan Rumana

RAPPORT DE STAGE INTERMEDIAIRE/FINAL¹

Instructions:

1. Le rapport doit être renvoyé au REFJ dans le mois suivant la fin du stage.
2. Veuillez utiliser le formulaire ci-dessous pour rédiger votre rapport.
3. Le rapport doit être rédigé en français ou en anglais.
4. Pour la rédaction de votre rapport, veuillez lire les lignes directrices (document joint). Vous pouvez également intégrer toute autre information que vous jugerez utile à votre rapport.
5. Veuillez noter qu'AUCUN NOM, que ce soit le vôtre ou celui de personnes que vous avez rencontrées pendant votre stage, ne doit figurer dans le rapport afin de garantir l'anonymat². Si nécessaire, les initiales peuvent être utilisées.

Identification du participant

Nom: Rumana

Prénom: Ivan

Nationalité: Slovaque

Pays de stage: Le Grand-Duché de Luxembourg

Publication

Afin de diffuser les retours d'expérience et d'informer les futurs participants au Programme, veuillez noter que, sauf indication contraire de votre part, le REFJ pourra publier votre rapport sur son site Web. Dans ce cas, le rapport restera anonyme et vos noms et prénoms n'apparaîtront pas. A cette fin, veuillez ne mentionner aucun nom dans votre rapport. Si besoin, vous pouvez avoir recours aux initiales.

Veuillez cocher cette case si vous ne souhaitez pas que votre rapport soit publié:

A compléter par le Secrétariat du REFJ

Référence de publication:

¹ Effacez la mention inutile.

² Dans ce but, la première page de ce rapport sera supprimée avant une éventuelle publication.

RAPPORT

Identification du participant

Nationalité: Slovaque

Fonctions: juge administratif à la Cour suprême de la République slovaque

Ancienneté: 20

Identification du stage

Institution d'accueil: la Cour de justice de l'Union européenne

Affectation : magistrat stagiaire au Cabinet M. le Président Lenaerts

Dates du stage: du 1 septembre 2015 à 29 février 2016

I. L'institution d'accueil

1. La description

La Cour de justice de l'Union européenne à Luxembourg (ci-après "La Cour de justice").

C'est une institution de l'Union qui exerce les fonctions juridictionnelles, notamment contrôle de la légalité des actes pris par les institutions, organes et ou organismes de l'Union et l'interprétation du droit de l'Union. On peut constater, que la Cour de justice est en 80% une cour administrative de l'Union.

Les procédures principales devant la cour sont initiées par le recours direct et par la demande de la cour nationale à statuer sur la question préjudicielle en vertu l'article 267 TFUE.

La Cour effectue fonctions à la première instance et aussi à la deuxième (pourvoi). En effet il y a 3 organismes juridictionnelles à la Cour de justice : le Tribunal fonction publique, le Tribunal et La Cour de justice).

La Cour de justice siège en chambres de 3 juges ou 5 juges ou en grande chambre. Lorsque le statut le prévoit, La Cour de justice peut également siéger en assemblée plénière.

Avec le soutien de l'Union européenne

Réseau Européen de Formation Judiciaire
Programme d'Echanges des Autorités Judiciaires

2. Le traitement des affaires portées devant la Cour de justice

Après avoir fini une registration d'affaire et une phase préliminaire écrit, le Greffe s'adresse au Président de la Cour de justice. Le Président attribue l'affaire à juge rapporteur par une lettre de politesse. « Je vous prie de bien vouloir vous charger de la fonction rapporteur dans l'affaire C-XX/15 ». Après le juge rapporteur nomme un référendaire responsable pour élaborer le rapport préalable (ci-après "le rapport").

Le rapport, c'est un document du travail pour la réunion générale. Les magistrats stagiaires ni les référendaires n'assistent pas à la réunion générale.

Le rapport comprend la proposition procédurale du juge rapporteur pour traiter l'affaire comme suite:

Formation du jugement: Chambre à 3, 5 où la grande chambre

Audience de plaidoiries: Oui, Non

Duré prévisible des plaidoiries: en minutes

Questions pour réponse écrite : Oui/Non

Questions pour réponse orale: Oui/Non

Concentration de plaidoiries: Oui/Non

Conclusion: Oui/Non

Le projet du rapport préalable est envoyé à l'avocat général.

Le juge rapporteur estime le traitement procédural d'affaire et propose son estimation à les autres juges pendant la réunion générale. Les rapports sont inscrits au programme de réunion en fiches A, B, Divers.

Comme magistrat j'ai élaboré un projet du rapport préalable parallèlement avec un référendaire. J' ai le consulté avec lui. Malheureusement mon projet n'était pas conformément de celui-ci de référendaire. J'ai proposé chambre à cinq ou grand chambre avec conclusion du l'AG. Il a proposé chambre à 3 pas de bénéfice de conclusion l'AG. Or, j'ai été surpris, quand après la réunion générale le référendaire m'a dit qu'il y avait une discussion à la réunion générale. Le résultat : chambre à 3 juge mais avec bénéfices de conclusion l'AG. En effet, un juge a élaboré une note pour la réunion générale en estimant que dans cette affaire a offert à la Cour la première occasion d'interpréter cette disposition du règlement. Il a expliqué son opinion concluant, qu' une chambre a cinq juges, statuant avec le bénéfice de conclusions.

Chaque member peut exprimer son opinion concernant d'un rapport aussi par écrite, par une " Note pour la réunion générale" et juge rapporteur peut réagir aussi par "la Note pour la réunion générale".

Mon avis. Le travail à la Cour, c'est un processus de la discussion juridique. C'est le juge rapporteur qui l'ouvre par un rapport.

C'est une l'occasion pour présenter les idées juridique, mais elles doivent être acceptées par la réunion générale.

II. La rôle magistrat stagiaire pendant le stage à la Cour de justice

Je étais attaché au cabinet d'un membre de la Cour de justice en tant que magistrat stagiaire - expert national.

Le cabinet du juge comprend 2 assistantes administratives et 4 référendaires-juristes. Tout le monde se réunie au cabinet deux fois par jour. Une petite pause à 10h00 et à 16h00 pour 10 minutes. C'est une occasion pour discuter avec les autres ce que m'intéresse et d'accorder un entretien au référendaire pour discuter l'affaire actuelle devant la Cour, qui a été attribuée à M. le juge en qualité du juge rapporteur. J'ai la possibilité de choisir l'affaire qui m'intéresse. Savoir l'affaire qui relève aussi les questions théoriques juridiques. J'ai choisi l'affaire C- 71/2014P Kendrion contre l'Union européenne représentée

par la Cour de justice de l'Union européenne , où la question d'irrecevabilité a été soulevée par la partie défenderesse. Par conséquent, la Cour de justice en tant que l' institution européenne a été partie en cause.

Au Cabinet, on crée un dossier spécial pour moi pour l'analyser parallèlement avec le référendaire responsable. Après avoir fait ma propre analyse je parle de détails avec le référendaire.

Mais, tout d'abord, j'acquiers une connaissance de la procédure de la Cour justice. En utilisant la même méthode du travail qu'au niveau national. En premier lieu, je cherche la source de procédure. En effet, au niveau national, il y a un Code de la procédure civile (ci-après « CPS ») qui comprend tous les règles systématiquement établies dans un document. C'est plus facile d'effectuer la procédure. Par contre, à la Cour de justice j'utilise « un recueil de textes » qui comprend d'extraits des dispositions principales de plusieurs sources :

- Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne (ci-après « TFUE »)
- Statut de la Cour de justice de l'Union européenne (ci-après « Statut »)
- Règlement de procédure de la Cour de justice (ci-après « Règlement »)

D'une part, on doit établir le chemin procédural pour avancer le dossier. Toujours, la première condition procédurale, que j'examine est « la juridiction ». Suis-je compétent pour juger dans cette affaire ? De plus, on doit retenir que dans la Cour, il y a trois cours. Chacune avec sa propre compétence. (le Tribunal fonction publique, le Tribunal et La Cour de justice). Par ailleurs, exclusivement la Cour de justice est compétent pour statuer à titre préjudiciel (l'article 267 TFUE).

D'autre part dans le discours procédural, il convient de tenir compte de « recevabilité ». La recevabilité comprend toutes les exigences fixées par la loi sur une demande (or sur pourvoi) d'un plaigneur pour que le juge en soit régulièrement saisi. Si la demande ne réunit pas l'ensemble des conditions fixées par la loi, la demande est « irrecevable » : le juge va la rejeter sans qu'il puisse examiner si elle est ou non bien fondée.

Je pense que cela est très important. Avant d'examiner la demande (or pourvoi) sur fond, il faut vérifier l'existence des conditions indispensables. C'est très pratique afin d'éviter la prolongation inutile de la procédure. La partie en cause peut aussi introduire une exemption d'irrecevabilité. Il est nécessaire de bien connaître la jurisprudence pertinente de la recevabilité.. En cherchant les ordonnances dans le système d'informatique « le Portail Interne » je trouve les cas typiques d'irrecevabilité.

Ensuite j'étais tenté d'écrire un projet d'arrêt. Mais en lisant une « note en délibéré » j'ai arrivé à conclusion que celle-ci se trouvait dans le centre. Ce n'est pas d'arrêt. C'est une note en délibéré où une note en réunion générale qui fait du travail de juges. Je crois, que cette petite analyse concentrée aux détails d'une affaire porte une valeur ajoutée. Le délibéré est un procès spécifique où le juge n'est pas être rallié aux référendaires. C'est un moment où il devrait prendre la position pour convaincre les autres. Je suppose que la qualité des opinions juridiques soit confrontée là. Ici on ne peut pas se faire compenser par les référendaires.

En délibéré peuvent assister exclusivement les juges. Toutefois, j'avais l'accès aux notes en délibération. En les lisant j'ai essayé de comprendre la position qu'ils avaient prise. Finalement j'ai décidé de rédiger un projet d'une note en délibéré. On ne pas signifié cette note aux juges dans la chambre. Cependant, c'était « une note interne » que j'ai signifié au référendaire responsable. J'ai choisi l'affaire C-419/14 WEBMindLicences Kft .Comme juge national je m'occupe souvent avec « des pratiques abusives de taxes ». Par conséquent, je cherche la jurisprudence concernant de la notion « un but commercial du contrat » c'est-à-dire en l'anglais « economic justification and business reason of tax transactions » en tant qu'un critère qui démarquent une transaction artificielle.

En effet, la cour du renvoi préjudiciale était en doute concernant la réalité économique et le but commercial d'un contrat dans un domaine du système commun de taxe sur la valeur ajoutée. La cour voulait savoir si ces éléments écrits très détaillés avaient constitué d'une pratique abusive en lumière de la jurisprudence de la Cour de justice, notamment l'arrêt Halifax e.a. (C-255/02).

En lisant les faits soumis par la cour du renvoi, j'arrivais à conclusion que la transaction n'ait indiquée pas d'une pratique abusive.

Comme le juge national je comprends la position de la cour du renvoi. Certes la marge d'appréciation est sensible. Elle veut que la réponse de la Cour de justice soit claire dès que possible.

Or, la Commission a proposé une réponse prudente : « Il appartient à la juridiction nationale de déterminer si le dispositif social et contractuel en cause au principal, dont l'objet est l'utilisation d'un savoir-faire, constitue une utilisation abusive des règles de la directive 2006/112/CE... ».

Il me semblait que l'avocat général ait pris dans sa conclusion la même position prudente comme la Commission. Il a proposé : « La conclusion d'un contrat de licence tel celui en cause dans le litige au principal ne peut être considérée comme abusive au regard de la directive 2006/112/CE du Conseil, du 28 novembre 2006, relative au système commun de taxe sur la valeur ajoutée, que si son but essentiel est l'obtention d'un avantage fiscal dont l'octroi serait contraire à l'objectif poursuivi par les dispositions de celle-ci, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier ».

Par ailleurs le gouvernement portugais et le gouvernement hongrois ont pris les positions contradictoires sur l'interprétation de la directive TVA. C'est la raison pour laquelle la réponse devrait être plus claire. En utilisant du droit de l'UE, l'autorité fiscale hongroise voulait requalifier les faits qui ont été l'envoyées par l'autorité fiscale portugaise.

Le référendaire ayant lu ma « note interne » m'a dit qu'il ne pensait pas que le juge soit intervenir en ce sens à cause qu'il n'était pas le juge rapporteur, ni président de la chambre dans cette affaire. Deux mois après, j'ai été surpris quand le référendaire m'a dit, que la chambre avait pris la réponse plus claire. Soit c'était une coïncidence soit ma note interne a été lu par quelqu'un. Je ne savais pas. Mais, j'étais très content que la Cour ait dis la réponse plus précise :

« Le droit de l'Union doit être interprété en ce sens que, pour apprécier si, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un contrat de licence ayant pour objet la location d'un savoir-faire permettant l'exploitation d'un site Internet par lequel étaient fournis des services audiovisuels interactifs, conclu avec une société établie dans un État membre autre que celui sur le territoire duquel est établie la société donneuse de cette licence, procédait d'un abus de droit visant à bénéficier de ce que le taux de la taxe sur la valeur ajoutée applicable à ces services était moins élevé dans cet autre État membre, le fait que le gérant et unique actionnaire de cette dernière société était le créateur de ce savoir-faire, que cette même personne exerçait une influence ou un contrôle sur le développement et l'exploitation dudit savoir-faire et la fourniture des services qui reposaient sur celui-ci, que la gestion des transactions financières, du personnel et des moyens techniques nécessaires à la fourniture desdits services était assurée par des sous-traitants, de même que les raisons qui peuvent avoir conduit la société donneuse de licence à donner en location le savoir-faire en cause à une société établie dans cet autre État membre au lieu de l'exploiter elle-même, n'apparaissent pas décisifs en eux-mêmes ».

Comme juge national, je suis très reconnaissant que la Cour a utilisé la formulation «.... n'apparaissent pas décisifs en eux-mêmes » parce que cette réponse peut satisfaire la demande du juge de renvoi. La Cour a écrit tous les éléments factuels dans le dispositif de la réponse. Je pense que c'est une technique de l'énumération négative par la jurisprudence qu'on peut utiliser contre les pratiques abusives dans le domaine TVA, ayant convaincu que c'est ne pas possible de faire une définition des toutes pratiques abusives par le législateur.

De plus je vois la parallèle entre le droit de TVA et le droit de la concurrence. Je suppose que les fraudes en TVA, en cas échéant, puissent être cessées par les méthodes qui ont été élaborées pour l'appui de la protection de la concurrence. En revanche ces méthodes efficaces exigent un rôle actif de la Cour de Justice pour garantir les valeurs de la Charte des droits fondamentaux de l'UE.

D'ailleurs, un autre élément qui m'occupe est le libellé de la question posée par rapport de l'irrecevabilité. Le problème qui attire mon attention est «la reformulation de la question posée ».

Comme le juge national j'étais souvent en tentation de poser la question préjudicielle mais d'abord j'étais confronté avec un problème de la formulation correcte. Au niveau national c'est le principe « ne eat judex ultra petita partium », qui exige la partie requérante doit être vigilant en formulant sa demande à la cour. Chaque juge national observe ce principe à la procédure devant la cour. En face de ce principe, j'avais le peur si la demande du renvoi préjudiciel soit en conforme avec la pratique de la Cour de justice. Ici, à la Cour de justice, j'ai possibilité de connaître la pratique relevante, qui est très en faveur de la Cour du renvoi.

Que est-ce qu'on signifie pour le juge national? La Cour de justice est très tolérable et peut faire « la reformulation de la question posée ». Mais d'abord la Cour de justice doit faire « l'interprétation de la question préjudicielle posée ».

Pour la comprendre la Cour de justice explique la question préjudicielle qui a été posée par une cour nationale. Par exemple le juge rapporteur au rapport préalable et l'avocat général à la conclusion utilisent la formule « la cour de renvoi cherche à savoir, en substance, si ... ». « La question préjudicielle telle que formulée par la juridiction de renvoi semble viser.... » Ils expliquent la façon comme on comprend la substance de la question posée. Mais les participants font la même aussi. Dans une observation d'une partie « selon nous, la question centrale posée par le renvoi préjudiciel concerne le point de savoir ce qui doit dans les circonstances concrètes du cas d'espèce en tant que... » Dans une affaire l'administrateur de la Cour en rédigeant le pré-examen d'un renvoi préjudiciel a indiqué : « la juridiction de renvoi vise deux hypothèses factuelles alors qu'une seule servira vraisemblablement de fondement à sa décision. Par conséquent, il semble, à première vue, que l'une des deux questions devrait, en fonction de la réalité des faits, être qualifiée d'hypothétique. La Cour pourrait choisir de reformuler la questions portées devant elle ».

À quel moment la Cour devrait reformuler la question posée? Il ressort de la Cour d'établir le cadre et le moment de la reformulation. Malheureusement, en pratique, la Cour ne reformule pas la question que dans la réponse définitive. C'est dans l'arrêt. En effet la reformulation résulte de la délibération.

Or, pendant les plaidoiries j'observe qu'à cause de cette ambiguïté les parties essaient de prendre la position aux tous les aspects de la question posée. Il y a de risques que les parties fassent un mélange. En les lisant, finalement, j'ai perdu le lien. Par conséquent, je décide de consulter le « fond documentaire » où se trouvent quelques photocopies du dossier de la cour du renvoi. Je essayai d'établir le cadre des faits moi-même. Il y une décision de l'autorité administrative laquelle légalité fait le sujet du litige au principal. Je recommande d'utiliser seulement les fait qui ont été établi là.

En tant que juge d'appel j'utilise toujours un dossier de la cour de première l'instance. Mais ici, à la Cour de justice, je manque une copie du dossier de la cour de renvoi pour vérifier, en cas échéant, les faits. Je dois compter sur un rapport préalable et sur les faits transformés.

À mon avis si la question avait été reformulée pendant une phase écrit les parties pourraient pris sa position plus claire. Par la reformulation la Cour pourrait bien établir le cadre du sujet pour les observations de parties.

De surcroît la question d’recevabilité n’est pas toujours claire. C’est la raison pour laquelle la cour de renvoi veut savoir s’il y de compétence de la Cour de justice de statuer à titre préjudiciel et demande répondre dans une ordonnance motivée ou dans une décision préjudiciale et posée la première question directement. Dans l’affaire C -613/14 James Elliot Construction la première question est comme suite « ..., l’interprétation de ladite norme constitue-t-elle une question susceptible de faire l’objet d’une demande de décision préjudiciale auprès de la Cour en application de l’article 267 TFUE? » Je pense que c’était une façon élégante comme formuler la question si la Cour de renvoi est en doute concernant d’irrecevabilité.

De plus la Cour de renvoi a exprimé son avis qu’il pensait que la Cour de justice n’avait pas de la compétence dans ce sujet. « Supreme Court est consciente que la Cour encourage la juridiction nationale à exprimer son opinion quant à la résolution des questions préjudiciales posées et, exprime donc son opinion préliminaire selon laquelle une norme nationale mettant en œuvre une norme européenne prise par le Comité européen de normalisation, conformément à un mandat donné par la Commission en vertu de la directive sur les produits de construction, ne constitue pas un acte pris par une institution, un organe ou organisme de l’Union pour lesquels il est possible de demander à la Cour de statuer à titre préjudiciel ».

Je pense qu’avant la réponse on doit établir la substance de la question posée. Il faut vérifier si la substance ne comprend pas aussi un principe caché dont laquelle existence est une valeur ajouté de la question posée. On doit recacher ce principe.

Je suggère trancher la réponse à deux paragraphes. Le premier paragraphe qui établira le principe en général et le deuxième qui consistera la réponse concernant le cas individuel en principale. Établissant le principe en générale la Cour peut adresser la réponse aux tous qu’il doit se conformer avec l’arrêt .

III. L’affaire C-71/15P Kendrion contre l’Union européenne

Sur le niveau national le juge est souvent confronté par le « délai raisonnable ». Le principe « juger en délai raisonnable » joue un rôle important devant la Cour de justice. L’efficacité de la Cour de justice exige respecter ce principe. Il faut avoir la jurisprudence claire et concise.

L’affaire C-71/15P Kendrion contre l’Union européenne représentée par la Cour de justice de l’Union Européenne mis en place la question recevabilité concernant de la représentation de l’Union européenne. Qui, la Cour de justice où la Commission est chargée de représenter l’UE dans le cadre des litiges recours en responsabilité non contractuelle (fondé sur l’article 268 TFUE et sur l’article 340, deuxième alinéa). C’était une question principale d’identification de l’institution chargée de représenter de l’UE dans le cadre du recours en indemnité tendant à la réparation du préjudice subi du fait que le Tribunal n’a pas jugé dans un délai raisonnable dans une affaire. En tant que la cour de première instance le Tribunal, par son ordonnance, a rejeté l’exemption d’irrecevabilité. Il conclue, qu’il appartient manifestement à la Cour de justice de représenter l’Union dans le cadre du présent recours. La cour de justice a introduit un pourvoi contre l’ordonnance du Tribunal visant que la Commission est autorisé de représenter l’Union dans le cadre de ce litige.

Finalement, la Cour de justice en tant que partie défenderesse à désisté le pourvoi. Par conséquent le principe de représentation de l’Union par la Cour dans le cadre des litiges a été fixé par l’ordonnance du Tribunal. La Cour de justice a accepté sa position de la représentation de l’Union dans le cadre de ces litiges.

Selon une jurisprudence établi et constante, tant de l’Union, est engagée par l’acte de l’une de ses institutions, elle est représentée devant le Tribunal par la ou les institutions auxquelles le fait générateur

de responsabilité est reproché (arrêts Werhahn e.a./Conseil, point 14 supra, EU:C:1973:121, point 7, du novembre 1989). Par conséquent, l'Union est représentée par chacune des institutions, au titre de leur autonomie administrative, pour les questions liées à leur fonctionnement respectif.

Cette affaire peut invoquer aussi plusieurs idées sur l'adhésion de l'Union européenne à la Convention européenne des droits de l'homme. C'est question est assez complex. Mais, l'Union européenne n'est, à ce jour, partie à la Convention européenne des droits de l'homme. Ses actes ne peuvent donc pas être attaqués en tant que tels devant la Cour européenne des droits de l'homme. On estime que les requêtes contre l'Union, d'autant plus représentée par la Cour de justice, devaient être déclarées irrecevables car dirigées contre une personne n'étant pas partie à la Convention européenne des droits de l'homme. Je ne pense que le délai raisonnable devant la Cour de justice soit le sujet de plaidoiries devant la Cour européenne des droits de l'homme.

Je étais content que l'affaire C-71/15P Kendrion contre l'Union européenne a créé une utile pratique procédurale qui a été suivi dans l'affaires C-77/15P Marcucio, C-125/15P Gascogne , C-132/15P Aalberts Industries . Ce que je voudrais souligner est un élément procédural. Le principe de la procédure fait un petit détail (l'identification de la partie défenderesse). Par le désistement du pourvoi la Cour montre le chemin pour toutes les autres affaires similaires.

Par ailleurs, l'identification d'une institution de l'Union européenne en tant que partie défenderesse joue un rôle central dans l'affaire T-618/15 du requérante U.V. en sa qualité de député européen, contre parties défenderesses 1) Président du Parlement européen 2) Parlement européen.

L'irrecevabilité partielle comme élément procédural m'intéresse parce que chez nous à la Cour suprême (division administrative) il y avait une discussion élargie concernant l'identification de l'institution d'État en tant que la partie défenderesse. La question qui - Ministère des finances ou Ministre des finances est partie en cause devant la Cour administrative. Il y a une lacune dans l'ordre procédural du mon pays. C'est une raison pour laquelle la partie requérante toujours prend une position prudente en dirigeant le recours contre les deux.

Le Tribunal par son ordonnance du 4 février 2016 a rejeté le recours contre le Président du Parlement européen « parce qu'il apparaît que le Président du Parlement n'est ni une institution, ni un organe, ni un organisme de l'Union ».

Je suis d'accord avec cette conclusion. Les effets de l'acte contesté, effectué par le président, devraient attribués à l'institution gérée.

Je pense qu'on doit connaître détails d'irrecevabilité avant qu'on élabore un projet d'arrêt. Je continue cherche entre les rapports préalables les détails de la procédure.

IV. Les bénéfices retirés du stage

1) Les bénéfices retirés du stage: C'est une unique expérience. C'est comme déjà vu, lorsque je travaillais à ma première cour comme un référendaire, après avoir fini l'Université.

Avant le stage mes connaissances de la procédure devant la Cour de justice ont été formées par les livres, manuels, conférences, séminaires... C'est-à-dire par les sources reportées.

Maintenant je suis dans le centre. Directement. J'ai peux voir les détails du travail qui ne sont pas publiés dans un livre. Si, j'arrive au problème, je peux le consulter immédiatement.

2) Comme enseignant à l'Académie judiciaire je ferai une présentation pour les juges et référendaires. J'élaborerai un rapport du stage et je partagerai mes expériences avec mes collègues à la Cour suprême.

Avec le soutien de l'Union européenne

Réseau Européen de Formation Judiciaire
Programme d'Echanges des Autorités Judiciaires

3) L'environnement multinationale à la Cour exige communiquer là en français. Nous bénéficions aussi de notre communication dans l'équipe de stagiaires et communication avec le personnel ici. Nous recevons toute la communication adressée au personnel par courrier.

4) Formation. Nous sommes traitées comme fonctionnaires et par conséquent ayant accès à toute des formations qui a été offert par La cour au personnel. Du 06 octobre jusqu'au 1er décembre 2015 j'ai assisté au cours « Rédaction professionnelle français » pour rédiger clairement les courriers et les lettres en conformité avec le style de l' Institution . C'était très utile pour s'adapter en communication officielle. Par exemple, si je sollicite un congé annuel, il faut remplir une demande en utilisant le système SYSPER.

J'ai assisté aux formations pour les référendaires et administrateurs/juristes ci-dessous:

Formations bureautiques

Canevas 3 8h00

Portail interne 8h00

Minidoc II 8h00

Cabinet du Président 1h00

- Présentation du cabinet
- Méthode de travail de la juridiction
- Outils à la disposition des référendaires
- Code de bonne conduite des référendaires
- Cellule des lecteurs et correcteurs d'arrêts : présentation - règles rédactionnelles

Greffé 1h30

- Rôle et activités du greffe

DIRECTION DE LA RECHERCHE ET DOCUMENTATION 1h30

- Mission de la Direction de la recherche et documentation
- Préexamen des renvois préjudiciaux
- Premier contrôle des pourvois
- Recours directs
- Établissement des notes de recherche
- Confection des sommaires
- Présentation des outils disponibles

DIRECTION GÉNÉRALE DE LA TRADUCTION 1h30

- Mission et organisation de la direction générale
- Présentation et analyse du flux des demandes de traduction
- Sensibilisation aux contraintes du multilinguisme

DIRECTION DE L'INTERPRÉTATION 1h00

- Présentation du service et de ses contraintes

DIRECTION DU PROTOCOLE ET DES VISITES L'INFORMATION 0h30

- Présentation du service

DIRECTION DE LA COMMUNICATION 0h30

- Les communiqués de presse

Avec le soutien de l'Union européenne

Réseau Européen de Formation Judiciaire
Programme d'Echanges des Autorités Judiciaires

Bibliothèque 1h00

- Visite de la bibliothèque et présentation des outils

V. Évaluation et observation générales sur le Programme d'Échanges

Concernant la préparation et l'organisation pratique de mon stage je n' est pas de notes à ajouter. Je crois que le Réseau maintient la qualité de prestations.

Les conditions dans lesquelles j'effectue mon stage était les même comme celles de référendaires là. On m'a attribué un bureau avec un ordinateur et une imprimante. Pour les documents j'ai utilisé des classeurs. Les horaires de travail à la Cour de justice pour les stagiaires étaient les mêmes de celles de référendaires. Je pense que ce programme mis en valeur d'intégrer les magistrats nationaux dans la procédure réelle à la Cour de justice pendant une période signifiante. C'est une valeur ajoutée.

Pour le juge national qui a déjà posé une questionne préjudicelle, le stage, c'est une possibilité de voir comme cette affaire est traitée après avoir envoyer le dossier à la Cour de justice.

Evaluation générale du programme = je suis très content.

VI. Suggestions

Aucunes.

Avec le soutien de l'Union européenne

Réseau Européen de Formation Judiciaire
Programme d'Echanges des Autorités Judiciaires

CONSEIL DE
L'UNION EUROPÉENNE

SECRÉTARIAT GÉNÉRAL

M. Ivan Rumana

Slovaquie

SECRÉTARIAT DU COMITÉ
PRÉVU A L'ARTICLE 255 TFUE

RUE DE LA LOI, 175
B – 1048 BRUXELLES
Bureau JL 20 40 GM 03
Télé:
Fax

e-mail:

PAR COURRIEL ET LETTRE RECOMMANDÉE

Bruxelles, le 8 mars 2018

Objet : Votre candidature à l'exercice de la fonction de juge du Tribunal de l'Union européenne

Monsieur,

Afin de compléter votre dossier de candidature à la fonction de juge du Tribunal de l'Union européenne, le comité prévu à l'article 255 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne vous prie de bien vouloir lui fournir, **en français ou en anglais**:

- une lettre de motivation;
- le texte d'une à trois publications récentes dont vous êtes l'auteur;
- une présentation d'un à trois cas juridiques délicats auxquels vous avez été confronté dans votre pratique professionnelle - cette présentation ne devra pas dépasser 5 pages par cas (caractères 12, interlignes simples).

Le comité vous demande de lui adresser l'ensemble de ces documents **au plus tard le 23 mars 2018**, à l'adresse électronique suivante:

Par ailleurs, en application du point 7 des règles de fonctionnement du comité annexées à la décision 2010/124/UE du Conseil du 25 février 2010, le comité vous prie de bien vouloir prendre part à une audition qui durera une heure.

Cette audition débutera, dans un premier temps, par un exposé de dix minutes, durant lequel vous présenterez brièvement les raisons pour lesquelles vous estimez être apte à assumer le poste auquel vous êtes candidat. Au cours de cette présentation, vous introduirez un cas juridique délicat, auquel vous avez été confronté dans votre pratique professionnelle. Vous pourrez vous exprimer selon votre choix en français, en anglais ou dans une autre langue officielle de l'Union européenne.

Dans un second temps, pendant une durée de cinquante minutes, les membres du comité vous poseront, en anglais et en français, des questions portant sur les différents aspects de votre candidature (compétences, expériences acquises, motivation...). Vous serez prié d'y répondre dans la langue dans laquelle la question a été posée. Si vous estimez que vous ne maîtrisez pas suffisamment chacune des deux langues – l'anglais et le français – dans lesquelles les membres du comité s'exprimeront, vous pourrez répondre dans une autre langue officielle de l'Union européenne de votre choix.

Le comité vous propose que cette audition se déroule le 27 avril 2018 à 10 heures 30. Nous vous remercions de bien vouloir nous confirmer votre disponibilité ce jour-là et, le cas échéant, nous préciser la langue officielle de l'Union européenne, autre que le français et l'anglais, dans laquelle vous vous exprimerez. Le comité vous demande de lui adresser votre réponse dès réception de la présente lettre, à l'adresse électronique suivante :

Si la date du 27 avril 2018 vous convient, nous vous invitons à vous présenter au bâtiment Justus Lipsius entre 10 heures et 10 heures 15. Pour accéder au bâtiment, vous devrez vous identifier à la réception (entrée principale) et produire la présente convocation. Une personne du secrétariat vous conduira dans la salle où aura lieu l'audition.

Des informations sur l'organisation de votre voyage par nos soins ainsi que sur le remboursement de vos frais vous parviendront dans les prochaines semaines par courriel à l'adresse électronique que vous avez indiquée dans votre acte de candidature.

Je vous prie de croire, Monsieur, en l'assurance de ma parfaite considération.

Secrétariat du comité prévu à l'article 255 TFUE

SECRÉTARIAT
COMITÉ PRÉVU A
L'ARTICLE 255 TFUE

Motivačný list (preklad francúzštiny do slovenčiny)

Dámy, Páni,

Sudca správneho súdnictva na Najvyššom súde Slovenskej republiky 12 rokov, z tohto 10 rokov vo funkcií predsedu senátu.

Celý môj profesionálny život je spojený s národnou justíciou. Prešiel som súdny systém od súdu prvého stupňa cez odvolací súd až na najvyšší súd. Ako administratívny sudca som sa špecializoval v oblasti dane z pridanej hodnoty, dane z príjomov a vo finančných veciach, ako aj vo veciach hospodárskej súťaže, štátnej pomoci a duševného vlastníctva. Súdna kontrola administratívnych rozhodnutí neobsahuje výlučne len súlad so zákonom ale aj s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Tento aspekt je kľúčový pretože princíp prednosti práva EU vyžaduje identifikovať otázky acte éclaire a acte claire podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Zbieraním svojich poznatkov krok za krokom na konferenciách organizovaných Európskou komisiou, Generálny direktoriát finančný a Generálny direktoriát hospodárskej súťaže alebo aj Akadémiou Európskeho práva v Trevíri. Ale tieto boli podujatiami kolektívnymi, kde som postrádal aspekt individálnej výučby.

Som veľmi vdľačný, že som mal možnosť uskutočniť individálne stáže. Moja prvá stáž na Najvyššom súde Írska v roku 2010 mi otvorila právny systém, v ktorom akty písaného práva sú interpretované v prostredí common – law. Zistil som, že systém prejudicálnej otázky podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie má svoj pôvod v case stated procedúre (pozn. predkladanie otázok podriadenými súdmi nadriadeným v systéme common law). Počas mojej stáže na Najvyššom správnom súde Českej republiky som sa uistil, že problémy interpretácie práva Európskej únie boli podobné. Tu som našiel priateľov pre odbornú diskusiu. Vytvorili sme projekt spoločných ročných konferencií v oblasti daňového práva a spolupráca je veľmi úzka.

Moja posledná stáž na Súdnom dvore Európskej únie mi otvorila kulinársku kuchyňu práva Európskej únie. Pre mňa to bola unikátna skúsenosť. Bolo s nami zaobchádzané ako s pracovníkmi Súdneho dvora v plnom pracovnom čase. Medzi sudcami – stážistami som bol jediný z najvyššieho súdu. Ale cítil som sa skôr ako justičný čakateľ. Som veľmi vdľačný, že som spoznal toto prostredie.

Domnievam sa, že v prostredí Súdneho dvora Európskej únie by som mohol zhodnotiť svoje profesionálne skúsenosti nadobudnuté na národnej úrovni. V podstate, Všeobecný súd Európskej únie je správnym súdom. Vidím profesionálne pokračovanie s týmto navrhovaným postom.

S úctivým pozdravom,

Ivan Rumana

Lettre de motivation

Mesdames, Messieurs,

Juge administratif à la Cour suprême de la République slovaque depuis 12 ans dont dix ans en fonction du président de chambre.

Toute ma vie professionnelle est connectée avec la justice nationale. J'ai traversé le système judiciaire de la Cour de première instance par la Cour d'appel jusqu'à la Cour suprême. En tant que le juge administratif je m'étais spécialisé dans le domaine du droit de la taxe sur la valeur ajoutée et taxe d'impôts et en matières financières aussi tôt que des affaires de concurrence, d'aide d'État et de propriétés intellectuelles. Le contrôle juridictionnel des décisions administratives comprend la vérification non seulement d'une conformité avec les lois mais aussi avec la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne. Cet aspect est cruciale parce que le principe de primauté du droit de l'UE exige d'identifier les actes éclaires et les actes claires selon la jurisprudence de la Cour de justice. J'ai collecté mes connaissances pas à pas en conférences organisées par Commission européenne DG Taxud Fiscalis programme, DG Competition programme or par ERA de Trève. Or, celles étaient des événements collectifs, en groupe, où j'ai manqué l'aspect individuelle d'apprentissage.

Je suis très reconnaissant d'avoir eu une possibilité de faire des stages individuelles. Mon première stage à la Cour suprême d'Irlande en 2010 m'a ouvert le système juridique où les lois écrites sont interprétés en milieu du droit common law et case-law. J'ai trouvé que le système de la procédure de renvoi préjudiciel selon l'article 267 TFUE a son origine dans "case stated procedure". Pendant mon stage à la Cour suprême administrative de la République tchèque je m'étais assuré que des problèmes d'interprétation du droit de l'Union européenne étaient semblables. Là, j'ai trouvé des amis pour une discussion approfondie. Nous avons créé un projet des conférences annuelles en domaine du droit de taxes et la collaboration était très proche.

Mon final stage à la Cour de justice de l'Union européenne m'a ouvert une cuisine coulinaire du droit de l'Union. Pour moi c'était une expérience unique. On nous a traités, en pleins temps, comme les fonctionnaires. Entre les magistrats stagiaires je venais de la Cour suprême. Mais, je me suis senti plutôt comme l'auditeur de justice. Je suis très reconnaissant de connaître ce milieu.

Je pense que dans l'environnement de la Cour de justice je pourrais revaloriser mes expériences professionnelles obtenu sur le niveau national. En substance, Le Tribunal de l'Union européenne est une cour administrative. Je vois une continuation professionnelle avec ce poste visé.

Bien cordialement,

Ivan Rumana

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: **Československá obchodná banka, a.s.**, IČO: 36 854 140, Michalská 18, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ľuboš Novák s.r.o., Námestie Martina Benku 10, Bratislava, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2014/KH/R/2/008 zo dňa 11.04.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 115/14-124 zo dňa 17.06.2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 115/14-124 zo dňa 17.06.2015 **m e n í** tak, že žalobcu **z a m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zmenil rozhodnutie Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky č. 2014/KH/R/2/008 zo dňa 11.04.2014 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného č. 2013/KH/1/1/026 zo dňa 25.10.2013 v časti uloženej pokuty tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 1.500.000,- eur. Krajský súd zistil, že Protimonopolný úrad Slovenskej republiky vydal dňa 09.06.2009 rozhodnutie č.: 2009/KH/1/1/030 (ďalej aj len „pôvodné prvostupňové rozhodnutie“), ktorým rozhadol o tom, že podnikatelia Slovenská sporiteľňa, a.s. („SLSP“), Všeobecná úverová banka, a.s. (ďalej „VÚB“) a žalobca („ČSOB“) sa zúčastnili na zakázanej dohode obmedzujúcej súťaž, za čo im uložil pokuty: SLSP vo výške 3.197.912,-eur, VÚB vo výške 3.810.461,- eur a žalobcovi („ČSOB“) vo výške 3.183.427,- eur.

Krajský súd zistil, že na základe rozkladov účastníkov konania vydala Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky rozhodnutie č. 2009/KH/R/2/054 zo dňa 19.11.2009, ktorým zmenila pôvodné prvostupňové rozhodnutie žalovaného spresnením výroku rozhodnutia tak, že konanie žalobcu a podnikateľov SLSP a VÚB spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10.05.2007 a ich následnej emailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znova neuzatvorení

zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA CZ, a.s. je v čase od 10.05.2007 do 09.06.2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky zakázanou dohodou podľa čl. 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva („ZFEU“) a podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a s § 4 ods. 3 písm. c/ zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej ZOHS).

Všetky tri banky podali na súd samostatné žaloby o preskúmanie zákonnosti uvedených rozhodnutí. Krajský súd v Bratislave ako súd provostupňový, ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd tieto prejednali v samostatných konaniach z dôvodu dodržania zásady zákonného sudec, keďže veci napadli ako samostatné do rôznych senátov a platná právna úprava neumožňovala spojiť veci z rozličných senátov.

Žalovaný vychádzajúc z rozsudkov Najvyššieho súdu SR vo veci VÚB a Slovenskej sporiteľne, ako aj z rozsudku Súdneho dvora vo veci Slovenská sporiteľna C-68/12 vydal nové rozhodnutie č. 2013/KH/1/1/026 zo dňa 23.10.2013, ktorým rozhadol, že konanie podnikateľov Slovenská sporiteľna , VÚB a žalobcu ČSOB, spočívajúce v uskutočnení stretnutia týchto podnikateľov v Bratislave dňa 10.05.2007 a ich následnej emailovej komunikácii, ktorých obsahom bola dohoda o vypovedaní a znova neuzatvorení zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA, je v čase od 10.05.2007 do 09.06.2009 na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie na území Slovenskej republiky

a/ dohodou, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktorej cieľom je obmedzenie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu podľa čl. 101 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEU) vo forme dohody o rozdelení trhu, ktorá je zakázaná, a zároveň

b/ dohodou obmedzujúcou súťaž podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a/ a s § 4 ods. 3 písm. c/ ZOHS vo forme dohody o rozdelení trhu, ktorá je zakázaná. Zároveň uložil žalobcovi pokutu 3.183.427,- eur, rovnakú ako v pôvodnom konaní. O rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Rada úradu rozhodnutím č.: 2014/KH/R/2/008 zo dňa 11.04.2014 tak, že rozklad zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

Krajský súd v Bratislave, po preskúmaní veci znížil pokutu uloženú žalobcovi na základe plnej jurisdikcie (podľa § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. s ohľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP). Akceptoval obranu žalobcu, s poukazom na výrazne dlhší čas, ktorý uplynul medzi sankcionovaným konaním a právoplatným rozhodnutím vo veci žalobcu (odchylne od prípadov Slovenská sporiteľna a VÚB). Napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2014, pričom postihuje konanie počnúc dňom 10.05.2007 do 09.06.2009. Krajský súd zvažoval, či sankcia v pôvodne stanovenej výške po tak dlhom časovom odstupe (viac ako 6 rokov) ešte môže plniť svoju represívnu a výchovnú funkciu a či aj táto okolnosť nemá vplyv na zníženie sankcie. Slovenská republika je v jurisdikcii Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúra tohto súdu je pre neho záväzná rovnako ako judikatúra Súdneho dvora EÚ. S prihliadnutím na uvedené je s poukazom na čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súvzťažnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva potrebné sa zaoberať, či žalobca

prispel svojim konaním k prieťahom a náležité vyhodnotiť vychádzajúc z konkrétnych okolností prípadu, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní a či samotná dĺžka konania nevyvoláva potrebu zníženia sankcie, keďže je nepochybné, že plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchateľa a slabne potreba jednakej individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimerane dlhým konaním sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchateľa a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynula od spáchania deliktu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Podľa názoru krajského súdu tu nedošlo k zbytočným prieťahom na strane žalovaného, ale konanie nedôvodne nepredlžoval ani samotný žalobca a preto treba na uplynutie takého dlhého času pozerat' ako na objektívnu právnu skutočnosť.

V súlade s princípom plnej jurisdikcie, ktorý bol zavedený do správneho súdnictva v Slovenskej republike na základe judikatúry ESĽP najmä k čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je súd v zmysle § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. oprávnený zmeniť rozhodnutie orgánu verejnej správy o peňažnej sankcii až na úroveň upustenia od potrestania a priamo ukladať i sankcie, ktoré neboli pôvodne uložené rozhodnutím správneho orgánu. Z dôvodov opísaných vyššie dospel Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného je v časti výroku o výške pokuty potrebné zmeniť a uložiť žalobcovovi pokutu vo výške 1.500.000,- eur, ktorú považuje pri zohľadnení všetkých okolností prípadu, zohľadniac závažnosť, ako aj dĺžku protiprávneho konania včítane dĺžky samotného správneho konania za primeranú a hlavne spravodlivú. V rozsahu výroku tohto rozsudku súd nahradil rozhodnutia správnych orgánov v prejednávanej veci.

K poukazovaniu žalovaného na rozsudky najvyššieho súdu vo veciach Slovenská sporiteľňa a VÚB, ktorým boli uložené podobné pokuty ako žalobcovovi uviedol, že skutkové okolnosti týchto troch prípadov nie sú totožné, ale naopak v prípade žalobcu je zásadný rozdiel v tom, že u žalobcu existovalo predchádzajúce rozhodnutie predstavenstva ČSOB (ČR) o uzavretí účtov AKCENTE cez rokovanie s touto spoločnosťou, pričom rokovania a návrh na stretnutie sa uskutočnili pred dňom 09.06.2009 a napokon určitý význam pre výšku pokuty má aj celkové správanie AKCENTY, jej pôsobenie na trhu, neprekázaný záujem AKCENTY o znova vedenie bežných účtov a napokon získanie majetkového prospechu 900.000,- eur na základe dohody o urovnaní so žalobcom. Na to, aby si pokuta plnila svoju preventívno - edukatívnu funkciu nesmie byť na jednej strane likvidačná, na druhej strane musí predstavovať dostatočne citeľný zásah do majetkových práv osoby, ktorá porušila zákon, aby mala účinky individuálnej a generálnej prevencie. Zároveň je vždy potrebné posudzovať aj proporcionalitu pokuty k cieľu, ktorý uloženie pokuty sleduje. Majetkový prospech bol minimálny a závažnosť konania nie je možné označiť ako veľmi závažné, pričom dohoda sa týkala len jedného subjektu, ktorý navyše podnikal na relevantnom trhu neoprávnene, čím deformoval hospodársku súťaž.

Proti tomuto rozsudku podali žalovaný i žalobca včas odvolania.[Omissis...]

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol.

Najvyšší súd zistil, že zásadnou právnou otázkou v danej veci je, či boli preukázané dôvody na zníženie pokuty v zmysle čl. 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie „ZFEU“). Krajský súd, konajúc v plnej jurisdikcii podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 260j ods. 5 O.s.p. znížil pôvodne uloženú pokutu vo výške 3.183.427,--€ na sumu 1.500.000,-- €. Ide o zníženie pokuty o viac ako 50%.

Najvyšší súd konštatuje, že znižovanie pokút v oblasti protimonopolného práva je vyhradené programu zhovievavosti (tzv. leniency program) ako špeciálny princíp pri ukladaní pokút.

Podľa § 38d ods. 2 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení účinnom v čase napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave (dňa 17.06.2015) Úrad môže na žiadosť účastníka dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ods. 1 alebo podľa ustanovení osobitného predpisu, ^{čl. 101 ZFEU} ktorej účastníci podnikajú na rovnakej úrovni výrobného alebo distribučného reťazca, znížiť pokutu, ktorú by úrad uložil podľa § 38 ods. 1, až do výšky 50%, ak účastník dohody z vlastného podnetu poskytne úradu dôkaz s významnou pridanou hodnotou k dôkazom, ktorými už úrad disponuje, ktorý v spojení s informáciami a dôkazmi už dostupnými úradu umožní preukázať porušenie zákazu podľa § 4 ods. 1 alebo osobitného predpisu a ak tento účastník dohody splní podmienky účasti na programe zhovievavosti.

Program zhovievavosti je nezastupiteľným špeciálnym prvkom vo vymožiteľnosti práva hospodárskej súťaže, ktorého aplikácia je vyhradená do výlučnej právomoci žalovaného a národných súťažných autorít (National Competition Authority). Program zhovievavosti nie sú oprávnené realizovať správne súdy. V prípade, že by súdy pristupovali k znižovaniu uložených pokút v rozsahu, ktorý je vyhradený programu zhovievavosti, došlo by k zníženiu jeho efektívnosti. V danom prípade okolnosti na znižovanie už uloženej pokuty mohli podľa rozsudku Súdneho dvora EU Slovenská sporiteľňa C-68/12 spočívať v aplikácii článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktoré by museli byť splnené kumulatívne a ktoré okolnosti žalobca netvrdiri a neurobil ich predmetom dokazovania. Právna prax ukladania sankcií v oblasti súťažného práva Európskej únie v rozsahu judikatúry Súdneho dvora EU, predstavuje výnimky oproti všeobecným princípom správneho trestania, ktoré ako *acte éclaire* musia národné súdny rešpektovať na základe princípu prednosti práva EU.

Podľa rozsudku Súdneho dvora EU vo veci C-681/11 Schenker

Článok 101 ZFEÚ sa má vyklaďať v tom zmysle, že podnik, ktorý porušil toto ustanovenie, sa nemôže vyhnúť uloženiu pokuty, ak toto porušenie vychádza z omylu tohto podniku o zákonnosti jeho správania, ktorý vyplýva z obsahu právneho stanoviska advokáta alebo rozhodnutia vnútrostátného orgánu hospodárskej súťaže.

Skutočnosť, že motívom konania žalobcu („ČSOB“) a ďalších báň Slovenskej sporiteľne a VUB bola sebaobrana voči konaniu subjektu Akcenta, ktorý podľa indikovaných okolností pôsobil na trhu poskytovania služieb bezhotovostných devízových operácií bez licencie Národnej banky Slovenska t.j. ilegálne, nemala vplyv na výšku ani základ pokuty. Vzniknutá právna otázka nebola dovtedy judikovaná a najvyšší súd sa preto spýtal na jej výklad položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EU podľa článku 267 ZFEU. Odpoveď Súdneho dvora na prejudiciálnu otázku vo veci Slovenská sporiteľňa C-68/12, bola jednoznačná. Najvyšší súd i v ďalších podobných prípadoch z nej vychádza ako zo záväzne judikovanej právej otázky. Právny problém svojpomocnej ochrany v súťažnom práve bol predmetom viacerých odborných zahraničných článkov uverejnených k rozsudku C- 68/12. Možno uzavrieť, že Súdny dvor EU svojpomocnú ochranu spôsobom koordinácie správania legálnych súťažiteľov i voči súťažiteľovi, ktorý je na príslušnom trhu i bez povolenia, t.j. ilegálne, vylúčil, keďže u ide praktiky zakázané „per se“.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v konaní nevznikol nárok na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 23. novembra 2017

JUDR. Ivan RUMANA, v.r.
predseda senátu

JUDGEMENT
ON BEHALF OF THE SLOVAK REPUBLIC

The Supreme Court of the Slovak Republic in the panel composed of the president of the chamber Ivan Rumana and the judges Jozef Milucky and Sona Langova in the matter of the Plaintiff : **Ceskoslovenska obchodna banka, a.s.**, ICO: 36 854 140, Michalska 18, Bratislava, represednted by advocate: Advocate offices of Dr. Lubos Novak Ltd., square of Martin Benka 10, Bratislava against Defendant: **Antimonopoly Office of the Slovak Republic**, Drienova 24, Bratislava, in the judicial review of proceedings and decision of the Council of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic No. 2014/KH/R/2/008 dated 11th April 2014, on the appeal initiated by the plaintiff against the judgement of the Regional Court in Bratislava No 2S 115/14-124 dated 17th June 2015,

held as follows:

The Supreme Court of the Slovak Republic changes the judgement of the Regional Court in Bratislava No 2S 115/14-124 dated 17th June 2005 in such a way that the action is dismissed.

The plaintiff is not entitled to the costs.

The Grounds:

By the challenged judgement, the Regional Court in Bratislava has modified the decision of the Council of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic No. 2014/KH/R/2/008 dated 11th April 2014 jointly with the first instance decision of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic No 2013/KH/1/1/026 dated 25th October 2013 in the operative part of the penalty and decreased the penalty on 1.500.000,- eur.

The Regional Court has found that the Council of the Antimonopoly office acting as the appellate administrative authority , issued the decision No. 2009/KH/R/2/054 dated 19th November 2009, by which modified the original first instance decision clarifying that the infringing behaviour of plaintiff and the companies SLSP a VUB consisted a personal meeting in Bratislava on 10thMay 2007 and followed email communication with the agreement of canceling of current accounts and the agreement to refrain from reopening the current accounts of the company AKCENTA CZ, a.s. There is an illegal agreement from 10th May 2007to 09th June 2009 on the market of cashless foreign exchange transactions, regadless to the amount of exchanging transactions on the territory of the Slovak Republic within the article 81 par. 1, letter c/ TFEU and within § 4 par. 1 in connection with § 4 par. 2 , letter a/ and § 4 ods. 3 letter c/ of the act No 136/2001Coll. on the protection of economic

competition. The office imposed them the penalties as follows: SLSP 3.197.912,-eur, VÚB 3.810.461,- eur and the plaintiff („ČSOB“) 3.183.427,- eur.

Each of the bank has brought an individual judicial review action against this decision. The Regional Court in Bratislava as the court of first instance and the Supreme Court as the appellate instance have dealt with these actions in the separate proceedings due to comply with the principle of independent allocation of a case. The cases have been dealt by separate panels, as they have been allocated with a software case allocation programme. The principle of the independent allocation of a case not allows to alter the original panel of a case .

Having reviewed the facts , The Regional Court in Bratislava modified the penalty imposed on plaintiff. The ruling has been based on full jurisdiction in sanction matters (§ 250i par. 2 in conjunction with § 250j par. 5 Civil Procedural Code („CPC“) with regard to the case – law of the European Court to Human Rights („ECtHR“). The Regional Court has accepted the defence of the plaintiff pointing to the time exposed between the infringement of competition rules and the final decision in the matter of plaintiff, differently from cases Slovenska Sporitelna and VUB. The Regional Court took also into consideration a voluntary settlement made by plaintiff with injured AKCENTA. The plaintiff voluntary paid the damages 900 000 eur. It was an effective regret based on principles of penal law applied on an administrative offence with regard to the European Convention to Human Rights („Convention“).

In compliance with the principle of the full jurisdiction of the courts in administrative sanctioning based on the Case –Law of ECtHR (Engel v. Netherlands) and with regard to the article 6 paragraph 1 of the Convention and provisions § 250i par. 2 CPC in conjunction § 250j par 5 CPC the court is empowered to modify the decisions of an administrative authority concerning the financial penalty on scale even up to relinquish the imposed penalty. The court is empowered to substitute the administrative authority by imposing its original penalty. For given motifs, the Regional Court in Bratislava has concluded that it was necessary to modify the challenged decision and to impose the penalty 1.500.000,- eur, which responds to the all facts and circumstances of the case. The court has substituted the penalty imposed with its own penalty.

As to the argumentation of the defendant to the previous judgements of the Supreme Court qualified as the based on the same facts of Slovenska sporitelna and VUB, which were fined similarly, the Regional Court in Bratislava concluded that the facts are not the same, but on contrary there is an distinctive difference that the benefit of the plaintiff was low and the plaintiff had voluntarily settled the matter with AKCENTA and voluntarily paid the damages 900 000 eur. The behaviour of the plaintiff could not be classified as grave , because the illegal agreement has relatead only one sujet – AKCENTA which was on the market illegally, without the licence of the central bank.

Both, the plaintiff and the defendant have brought an appeal against the judgement of the Regional Court in Bratislava..... [omissis]

The Supreme Court as the court of appeal (§ 10 par. 2 CPC in conjunction with § 246c par. 1, first sentence CPC) has reviewed the challenged judgement of the

regional court including the proceedings before the regional court, (§ 212 par.1 CPC in conjunction with § 246c par. 1, first sentence CPC), without the public hearing (§ 250ja par. 2 first sentence CPC) and has changed the challenged judgement in such a way that the action had been dismissed.

The Supreme Court has found that the basic issue was whether there exist the grounds for decreasing the imposed penalty in sense of the article 101 paragraphe 3 Treaty on the Functioning of the European Union („TFEU“). The Regional Court in Bratislava acting in compliance with the principle of full jurisdiction in administrative punishment with regard to the Convention decreased the original penalty from 3.183.427,--€ to the amount 1.500.000,--€. This represents the decreasing the penalty on more than 50 per cent.

The Supreme Court declares that the decreasing the penalty in the area of competition law is reserved exclusively to the leniency programme. It is a special princip which governs the punishment in competition matters.

According to provision § 38d par. 2 of the act No. 136/2001 Z.z. on protection of economic competition (in consolidated version in force) at the time of announcement of the judgement of the Regional Court in Bratislava dated 17th June 2015), the office is empowered on request of an participant of illegal agreement according to § 4 par. 1 or according to the article 101 TFEU to decrease the penalty which is entiteled the office according to provision § 38 par. 1, up to 50%, on condition that participant on its own motion as a participant to the illegal agreement will produce a proof with a significant value which enables to prove the infringement according to provision § 4 par. 1 No 136/2001 Z.z. or article 101 TFEU and such participant fulfils the conditions of a leniency programme.

The leniency programme is an irreplaceable element in the enforcement of competition law whose utilisation is reserved to the exclusive competence of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic („National Competition Authority“). The leniency programme is not destined to the courts. In the case that the courts could have decreased the penalties imposed in the frame which is reserved to the leneniecy program, they could have destroyed the effectivness of competition law. In this matter the circonstances for decreasing the penalty had been identified by the judgement of the Court of Justice C-68/12 and resided in article 101 paragraph 3TFEU. The plaintiff did not based on them. The jurisprudence of the Court of Justice in the area of administrative sanctioning in competition law represents an exemption from the general priciles of administrative punishment based on Convention. The Case-Law of Court of Justice of the EU has to be obeyed as *acte éclaire* and has to be respected on the principle priority of EU law.

The Supreme court has also followed the judgement of the CJEU in Case C-681/11,Schenker & Co. AG which stated that the

article 101 TFEU must be interpreted as meaning that an undertaking which has infringed that provision may not escape imposition of a fine where the infringement has resulted from that undertaking erring as to the lawfulness of its conduct on account of the terms of legal advice given by a lawyer or of the terms of a decision of a national competition authority.

The fact itself that the alleged inducement of entering in agreement was self – help protection against an illegal business activity carried on by AKCENTA CZ without the requisite licence of central bank had no influence on the amount of the penalty. This issue had not been then ruled by the Case – Law. Therefore the Supreme Court in the matter of Slovenska sporitelna C- 68/12 has referred a preliminary ruling question according to the article 267 TFEU. The answer of the Court of Justice was clear. There is no relevance to the question whether the agreement constitutes an infringement of that provision. The Supreme Court had to follow this opinion. The issue of self – help protection against an illegal business activity has been broadly discussed on internet by academics in remarks to the judgement Slovenska sporitelna C- 68/12, which is known also as „Slovak banking cartel case“. It can be concluded that the Court of Justice of the EU has excluded the general principle of self – help protection in the area of competition law, because there is a restriction by object and such a practice is prohibited „per se“.

As to the costs of the proceedings, the Supreme Court has applied provisions § 250k paragraph 1 CPC in conjunction with §224 par. 1, 2 CPC and § 246c ods. 1 CPC . The plaintiff is not entitled to the costs because he did not have a success in the trial.

This judgement was approved by the panel of the Supreme Court by voting 3:0.

I n s t r u c t i o n : The remedy is not allowed against this judgement.

Bratislava, 23rd November 2017

JUDr. Ivan RUMANA

President of the Chamber

The notices and remarks of judges:

Legal domain	Justice administrative – competition –abuse of dominance – restriction by object „per se“- penalty - full jurisdiction - alteration of the penalty by the court -
Participants to the proceedings	Ceskoslovenska obchodna banka („CSOB“), a.s. vs. The Antimonopoly Office of the Slovak Republic
Case file number Supreme Court	3 Sžh 1/2016
Date	23 rd November 2017
Applied provisions	§ 38d par.2, act No 136/2001Coll. on the protection of economic competition Art. 101(3) (ex- article 81(3)) TFEU
Pre-existing jurisprudence	Supreme Court 3Sžh 4/2010 Slovenska sporitelna Supreme Court 2Sžhup 3/2011 VUB Constitutional Court III US/14/2014, III.US 470/2014 Court of Justice of the EU C-68/12 Slovenska sporitelna Court of Justice of the EU C-681/11 Schenker
Judge rapporteur	JUDr. Ivan Rumana
Facts /Issue/ Ratio decidendi	<p>An administrative court is not entitled to decrease the penalty on 50 per cent of the original imposed by the Antimonopoly Office because such a practise could erode the leniency programme which programme is destined to the Office.</p>

3 Sžz 1/2011

**Najvyšší súd
Slovenskej republiky**

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: Štatistické a evidenčné vydavateľstvo tlačív, a.s., ŠEVT, a.s. /skrátená verzia obchodného mena/, so sídlom Plynárenská č. 6, 821 09 Bratislava, IČO: 31 331 131, právne zastúpeného AS Legal s.r.o., so sídlom Hlučínska č. 1, 831 03 Bratislava proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová č. 24, 826 03 Bratislava, v konaní o ochranu pred nezákoným zásahom orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z a k a z u j e Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní práva žalobcu, t.j. v úkonoch spočívajúcich v prezeraní dátového nosiča žalobcu, skopírovaného počas inšpekcie u žalobcu dňa 22.10.2010.

Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou doručenou najvyššiemu súdu dňa 17.01.2011 domáhal ochrany pred tvrdeným nezákoným zásahom žalovaného, ktorý nie je rozhodnutím a bol proti žalobcovi zameraný a priamo vykonaný. Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudkom zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní práva žalobcu, t.j. v úkonoch spočívajúcich v prezeraní kópie dátového nosiča žalobu a súčasne uložil žalovanému povinnosť obnoviť stav pred zásahom tak, že úplne vymaže celú kópiu dátového nosiča žalobcu. Žalobca súdu predložil nasledovné skutkové okolnosti:

Dňa 18.10.2010 predsedníčka Protimonopolného úradu Slovenskej republiky písomne poverila zamestnancov žalovaného v zmysle § 22 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len ako "ZoOHS") na vykonanie inšpekcie u podnikateľa ŠEVT, a.s. z dôvodu možného uzatvorenia dohody obmedzujúcej súťaž podľa § 4 ZoOHS, spočívajúcej v koluzívnom správaní v procese verejného obstarávania v oblasti dodávok

kancelárskych potrieb a kancelárskeho papiera. Poverenie bolo vydané bez časového obmedzenia a platné až do odvolania.

Poverení zamestnanci žalovaného vstúpili dňa 22.10.2010 do sídla žalobcu a vykonali rozsiahlu inšpekciu. Vypočuli zamestnancov a vyžiadali si obchodné dokumenty, počítače zamestnancov a v závere si vyhotovili úplnú kopiu dátového nosiča osobného počítača zamestnanca Ing. Libora G.

Žalovaný začal dňa 09.11.2010 oficiálne konanie smerujúce k prezeraniu zaistenej kópie dátového nosiča z osobného počítača zamestnanca Ing. Libora G. za účasti zamestnancov žalobcu a jeho advokáta. Tento úkon žalovaného v podobe konania za účelom prezerania zaistenej kópie dátového nosiča doposiaľ trvá. Ide o pokračovanie inšpekcie v zmysle poverenia.

Žalobca dňa 09.11.2010 vzniesol námietky proti konaniu žalovaného, keďže sa obával úniku citlivých a osobných údajov z jeho pevného disku. Žiadal žalovaného, aby mu predložil bezpečnostnú certifikáciu a presný postup nakladania s diskom v zmysle právnych predpisov. Túto požiadavku žalovaný nevedel splniť. Konanie bolo prerušené.

Až dňa 23.11.2010 obdržal žalobca oznamenie žalovaného o tom, že námietky nerešpektuje bez bližšieho odôvodnenia. Žalovaný nariadil termíny na pokračovanie vo vykonávaní inšpekcie pevného disku.

Prvé prezeranie pevného disku sa konalo dňa 29.11.2010 v sídle žalovaného. Pred začatím konania advokát žalobcu upozornil žalovaného na to, že pevný disk obsahuje informácie, na ktoré sa vzťahuje advokátske tajomstvo.

Dňa 30.11.2010 sa konalo ďalšie prezeranie pevného disku žalobcu. Bola prečítaná korešpondencia medzi advokátom a klientom, voči čomu bola uznesená námietka. Žalovaný použil 20 kľúčových slov, ktorými prehľadal indexovaný pevný disk.

Žalobcovi bolo umožnené nahliadnuť do dokumentov a informácií v predmetnej veci dňa 20.12.2010 v sídle žalovaného, v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako "ZoSPI").

Žalobca tvrdil, že aj keď nejde o správne konanie, ak žalovaný prešetruje správanie súťažiteľov v zmysle § 22 ods. 2 ZoOHS, musí rešpektovať základné zásady správneho konania a princípy postupu správnych orgánov. Rovnako musí rešpektovať platné právne predpisy. Žalovaný v predmetnom šetrení využil svoju právomoc extenzívne. Zabezpečil celý disk riaditeľa spoločnosti bez ohľadu na to, že ten obsahuje aj jeho súkromné informácie a dokumenty fyzickej osoby. Žalovaný podrobuje celý tento disk hĺbkovej forenznej analýze s použitím viac ako 50 kľúčových slov. Je zrejmé, že ide o rozsiahly zásah do práv a právom chránených záujmov účastníka. Osobný počítač, ktorý bol predmetom šetrenia a z ktorého boli plošne kopírované údaje, bol daný zamestnancovi na osobné použitie a na mimopracovné účely. Obsahoval viaceré citlivé údaje a dokumenty, týkajúce sa politických aktivít jeho používateľa.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 31.01.2011 k žalobe navrhoval, aby najvyšší súd žalobu ako neprípustnú pre zmeškanie lehoty a pre nenaplnenie predpokladov podľa § 250v O.s.p. ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že odbor dohôd obmedzujúcich súťaž (ďalej len ako "ODOS") vykonáva prešetrovanie možnej dohody obmedzujúcej súťaž so znakmi koluzívneho správania

vo verejnem obstarávaní uskutočnenom v Sociálnej poisťovni, ústredie, Bratislava podľa § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov.

Horizontálne dohody, dohody obmedzujúce súťaž uzatvárané medzi podnikateľmi na jednej úrovni distribučného reťazca, teda medzi konkurentmi, sú podľa zákona zakázané. Ide o dohody s významnými dopadmi na trh a spotrebiteľa. Niektoré štúdie hovoria až o 30% zvýšení cien v dôsledku kartelov. Tieto dohody uzatvárajú konkurenti tajne, pričom nejde o dohody na "papieri", kde by sa vzájomne k niečomu konkurenti zaväzovali. Dohody bývajú často utajované, a teda ľahko preukázateľné. Konkurenti komunikujú prostredníctvom e-mailov, často pomocou tajných šifier. V praxi Európskej komisie a iných úradov na ochranu hospodárskej súťaže patrí medzi hlavné vyšetrovacie nástroje horizontálnych dohôd práve inšpekcia. Zjednodušene povedané kontrola v obchodných priestoroch podnikateľa s možnosťou nahliadať, zapečať, pripadne aj odňať na nevyhnutný čas akékoľvek podklady a informácie, ktoré môžu súvisieť s činnosťou podnikateľa. Žalovaný poukázal na svoje oprávnenia podľa ust. § 22 ods.2 a ods.3 ZoOHS. Úrad vyhotobil kópiu hard disku jeho PC dňa 22.10.2010. Preto je evidentné, že žalobca nedodržal lehotu na podanie žaloby podľa § 250v ods. 3 OSP, keďže sa tak nestalo do 30 dní od vyhotovenia kópie, čo žalobca osvedčil svojím podpisom v zápisnici z priebehu inšpekcie. Preto minimálne petit žalobcu k vymazaniu celej kópie hard disku nie je prípustný.

Najvyšší súd tvrdený zásah žalovaného prejednal na pojednávaniach dňa 08.02.2011 a dňa 29.03.2011. Zistil, že žalovaný z prešetrovania neviedol administratívny spis, t.j. chronologicky usporiadane listiny, vzťahujúce sa k danej veci. Dôvodom bola skutočnosť, že správne konanie vo veci ešte začaté nebolo.

Najvyšší súd konštatuje, že vykonávanie prešetrovania žalovaným u žalobcu podľa § 22 ods. 1, písm. a) ZoOHS je procesným postupom žalovaného ako orgánu štátnej správy, ktorého výsledkom nie je rozhodnutie ako individuálny správny akt. Od administratívneho konania sa odlišuje tým, že v administratívnom, správnom konaní, napr. podľa § 22 ods.1, písm. b), c), d) ZoOHS, správny orgán súčasne vykonáva rozhodovaciu právomoc a rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb (§ 1 ods.1 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov). To však neznamená, že tam, kde žalovaný ako správny orgán nevykonáva rozhodovaciu právomoc už žalovaný nepostupuje primerane podľa Správneho poriadku a základných pravidiel správneho konania. Táto pôsobnosť Správneho poriadku vyplýva z generálnej klauzuly ust. § 3 ods. 6 Správneho poriadku, podľa ktorej "ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1 až 5 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení." Vydanie poverenia na vykonanie inšpekcie podľa § 22 ods. 3 zákona je práve takýmto "iným podobným opatrením." Postup žalovaného, keď informácie žalobcovi ako jednému zo subjektov prešetrovania poskytoval iba podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám nemožno považovať za lege artis, pretože subjekt prešetrovania má právo na prístup k informáciám na základe svojho osobitného postavenia a nie na základe zákona, ktorý používajú na získavanie informácií subjekty nezúčastnené na prešetrovaní. V zmysle § 2 ods. 2 Správneho poriadku "správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s osobami, ktorých sa konanie týka a dat' im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy".

Žalovaný zostavil administratívny spis z vykonaného prešetrovania až v priebehu súdneho konania. Najvyšší súd konštatuje, že prehľadné, verné a zrozumiteľné zaznamenanie vlastného procesného postupu žalovaného je základnou požiadavkou na kontrolu zákonnosti jeho postupu a výkonu právomoci. Iba na základe spisu možno preskúmať zákonnosť vykonaného prešetrovania. Pokiaľ by žalovaný takýto spis neviedol a ani na požiadanie najvyššieho súdu ho nezostavil, bolo by nevyhnutné bez ďalšieho konštatovať, že procesný postup správneho orgánu už ipso facto vykazuje znaky nezákonného zásahu.

Najvyšší súd zistil zo zápisnice o priebehu inšpekcie zo dňa 22.10.2010 (doklad č. 20 administratívneho spisu), že predmetný dátový nosič bol skopírovaný počas inšpekcie na mieste samom u žalobcu, vykonanej pracovníkmi žalovaného na základe poverenia predsedníčky Protimonopolného úradu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2010 (doklad č. 18 administratívneho spisu). Podľa zápisnice Ing. Libor G. trval na svojej prítomnosti pri prezeraní kópie pevného disku uvedeného v PC. Z tohto dôvodu bol nosič obsahujúci kópiu disku zapečatený a odovzdaný pracovníkom úradu.

Z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti najvyšší súd inšpekcii kvalifikoval ako špecifický administratívny postup žalovaného, ktorý sice nie správnym konaním, ale napriek tomu sa spravuje základnými pravidlami správneho konania. Vedenie administratívnej evidencie v správnom spise považoval najvyšší súd za elementárnu požiadavku na preskúmanie zákonnosti postupu žalovaného v zmysle § 250v.

Preskúmaním veci najvyšší súd zistil skutočnosti, ktoré identifikoval ako vady procesného postupu zamestnancov žalovaného pri výkone inšpekcie a skopírovaní dátového nosiča.

Poverenie predsedníčky Protimonopolného úradu SR neobsahuje dostatočne určitú právnu kvalifikáciu ustanovenia, na základe ktorého bola inšpekcia vykonaná. V poverení sa uvádza, že " v zmysle § 22 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže". Tu je nevyhnutné zdôrazniť, že ustanovenie § 22 zákona č. 136/2001 Z.z. nazvané právomoc úradu, obsahuje 10 odsekov, v ktorých je špecifikovaná právomoc úradu aj s oprávneniami a povinnosťami jednotlivých subjektov.

Pri inšpekcii tohto druhu sa využíva moment prekvapenia, kedy podnikateľ nie je o inšpekcii vopred informovaný. Zamestnanci nečakane vstupujú do priestorov podnikateľa a začínajú inšpekcii preukázaním sa poverením. Keďže ide o oblasť harmonizovaného práva EU, je vhodné uviesť, že v angličtine sa tento postup označuje ako "dawn raid". Z tohto dôvodu je z hľadiska zákonnosti nevyhnutné trvať na prísnom splnení všetkých formálnych náležitostí poverenia. Podnikateľ musí mať právnu možnosť z poverenia okamžitým nahliadnutím si odkontrolovať, či a na základe akého ustanovenia zákona sa voči nemu takto postupuje. Súd zistil, že z poverenia, na základe ktorého inšpekcia bola vykonaná, nemôže podnikateľ jednoduchým nahliadnutím do ZoOHS zistiť a preveriť si zákonnosť postupu úradu, pretože nie je zákon, ktorý z konkrétnych právomocí uvedených v § 20 ZoOHS voči nemu úrad realizuje. Už samotnú túto skutočnosť hodnotí súd ako vážnu vadu v procesnom postupe úradu.

Za ďalšiu vadu súd považuje absenciu pečiatky úradu na poverení. Je pravdou, že zákon o hospodárskej súťaži túto náležitosť neustanovuje. Ide však o také základné náležitosti výkonu právomoci orgánu verejnej správy, vyžadované základnými pravidlami správneho konania, ktoré sa stali v právnej praxi orgánov verejnej správy notorietačmi. Z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti pečiatka je úradným znakom, z ktorého možno zistiť, že ide o verejnú listinu.

Najvyšší súd poznamenáva, že z dokladu č. 8 spisu zistil, že na poverení na vykonanie inšpekcie u podnikateľa SLOVPAP zo dňa 06.09.2010 je okrúhla pečiatka úradu uvedená. Najvyšší súd konštatuje, že poverenie pri "dawn raid" musí obsahovať úradnú pečiatku protimonopolného úradu, aby podnikateľ mohol ihneď identifikovať, že ide o úradný výkon, ktorý je voči nemu realizovaný. Náležitosti rozhodnutia ustanovené v § 47 ods.5 Správneho poriadku - označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby, úradná pečiatka a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby" v spojení s § 3 ods.1 a ods. 6 Správneho poriadku možno hodnotiť ako esenciálne náležitosti vyplývajúce z univerzálnej zásady zrozumiteľnosti a určitosti každého individuálneho aktu správneho orgánu, teda nielen rozhodnutia, ale i poverenia.

Z hľadiska zrozumiteľnosti a určitosti v poverení ďalej chýba evidenčné číslo. Najvyšší súd sa môže len domnievať a predpokladá, že žalovaný vedie osobitnú evidenciu vydaných poverení, ktorá umožňuje ich vlastnú vnútornú kontrolu v úrade.

Pri výkone inšpekcie je nevyhnutné rozlišovať invazívne a neinvazívne úkony. Invazívne úkony zasahujú do základných práv a slobôd. Je rozdiel, ak žalovaný v rámci šetrenia žiada obchodnú a účtovnú evidenciu a doklady, o ktorých je jednoznačné, že neobsahujú žiadne súkromné údaje a je rozdiel, ak ide o kopírovanie dátových nosičov zamestnancov podnikateľa, u ktorých nemožno vylúčiť a dôvodne možno predpokladat, že obsahujú i súkromnú korešpondenciu (napr. hard disk PC, notebook, USB Kľúče a pod.). V týchto prípadoch poverenie musí byť i odôvodnené.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákoným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

V konaní bolo preukázané, že inšpekcia u žalobcu nebola vykonaná v súlade so základnými pravidlami správneho konania, preto ani pri tomto úkone vyhotovená úplná kópia dátového nosiča osobného počítača zamestnance Ing. Libora G. nemôže byť zákonne získaným podkladom a dôkazom. Najvyšší súd preto zakázal Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní práva žalobcu, t.j. v úkonoch spočívajúcich v prezeraní dátového nosiča žalobcu, skopírovaného počas inšpekcie u žalobcu dňa 22.10.2010.

Najvyšší súd zamietol žalobu v časti petitu. Akceptoval námetku žalovaného, že v tejto časti petitu bol žaloba podaná oneskorene.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhadol podľa § 250v ods.5 O.s.p. Žalobca nemal plný úspech vo veci, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania.

P o u č e n i e:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 05. apríla 2011

JUDr. Ivan Ruman a , v.r.
predseda senátu

The Supreme Court
of the Slovak Republic

JUDGEMENT ON BEHALF OF THE SLOVAK REPUBLIC

The Supreme Court of the Slovak Republic in Bratislava, in the panel composed of JUDr. Ivan Rumana, President of the chamber and the judges JUDr. Jana Zemkova, PhD. and JUDr. Gabriela Gerdova, in the case of **Plaintiff: Statisticke a evidencne vydavatelstvo tlaciv, a.s., - SEVT, a.s.** (abbreviated version of the company name) /Statistics and registration forms publishing/, based: Plynárenska č. 6, 821 09 Bratislava, ID: 31331131, represented by AS Legal ltd. based: Hlucinska č. 1, 831 03 Bratislava against the **Defendant: the Antimonopoly Office of the Slovak Republic**, based: Drienova 24, 826 03 Bratislava, in the proceedings on protection against unlawful interference of public authority,

held as follows:

The Supreme Court of the Slovak Republic **prohibits** the Antimonopoly Office of the Slovak Republic from continuing in violation of the plaintiff's rights, i.e. the actions consisting in viewing the data carrier of the plaintiff, copied by the defendant during the inspection on 22nd October 2010.

The action in its rest is **dismissed**.

The plaintiff is **not awarded** a legal costs compensation.

The Grounds:

By its action delivered to the Supreme Court on 17/01/2011, the plaintiff has requested the Court for a protection from unlawful interference of the defendant which is not a decision and which was directly targeted and executed against the plaintiff. The plaintiff suggested to the Supreme Court to give a judgement prohibiting the defendant to continue in the violation of the plaintiff's rights, i.e. in the acts resulting in a viewing the copy of the data carrier of the plaintiff and at the same time the Court set the obligation to defendant to restore the situation that existed prior to the interference, so that he shall completely erase the entire copy of the plaintiff's data carrier.

The plaintiff submitted the following facts to the court:

On 18/10/2010 the President of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic issued an authorisation for the employees of the defendant pursuant to § 22 of the Act no. 136/2001 Coll. on the Competition Protection and on amendments to the Act of the Slovak National

Council no. 347/1990 Coll. on the organisation of the ministries and other central state administration bodies of the Slovak Republic as amended (hereinafter only the Competition Act) in order to carry out inspections at SEVT, a. s., due to possible conclusion of an agreement restricting the competition under § 4 of the Competition Act, which consists of collusive conduct in the procurement process in the field of the office stationery and paper supplies. The authorisation was issued without any time limit and remains valid until further notice.

On 22/10/2010 employees of the defendant entrusted by the authorisation entered the plaintiff's premises and carried out an extensive inspection. The plaintiff's employees were interrogated and asked for business documents, computers used by employees and at the end the inspection made a complete copy of the data carrier of the PC of Libor G., one of the plaintiff's employees.

On 09/11/2010 the defendant started the official procedure resulting in viewing the seized copies of the data carrier from the PC of Libor G. at the presence of the plaintiff's employees and his advocate. This action of the defendant, that aimed to view the seized copies of the data carrier, is still in duration. It is a continuation of the inspection under the authorisation.

On 09/11/2010 the plaintiff raised objections against the act of the defendant, as he was afraid of the sensitive and personal data leakage from his hard disk. He asked defendant to submit the safety certification and to precise the process of handling with a disk under the law. The defendant could not meet this request. The proceeding has been suspended.

Finally, on 23/11/2010 the plaintiff received the notice of the defendant presenting that the objections were not accepted without any further justification. Consequently the defendant ordered dates to continue the inspection of the hard disk.

The first scanning of the hard disk was held on 29/11/2010 at the seat of the defendant. Prior to the proceedings, the plaintiff's advocate had called into defendant's attention, that the hard disk contains information covered by attorney confidentiality.

The following hard disk scanning was held on 30/11/2010. The correspondence between the lawyer and his client had been read, which was objected. The defendant used 20 keywords within scanning the hard disk.

The plaintiff was allowed to look-in the documents and information in this case at the seat of the defendant on 20/12/2010 pursuant to the Act no. 211/2000 Coll. on the Free Access to Information as amended (hereinafter referred to as "AFAI").

The plaintiff alleged, that in case when the defendant investigates the behaviour of competitors under § 22 paragraph 2 of the Competition Act, the fundamental principles of the administrative procedure and principles of the public authority procedure must be respected, even if the administrative process is not concerned. Defendant must also comply with the applicable legislation. The defendant was using his competence in present case extensively. The defendant detained the entire disk of the company director regardless that it also contained his private information and documents of an individual. The entire disk is subject to the in-depth forensic analysis by the defendant while using more than 50 keywords. It is obvious that this is an extensive interference with the rights and legitimate interests of the participant to the proceedings. Personal computer, which was under the investigation and from which the data have been copied across the board, was given to the employee for personal use and for non-work purposes. It contained number of sensitive data and documents relating to the political activities of its user.

In a statement dated 31/01/2011, the defendant suggested the Supreme Court to dismiss the action as inadmissible because of delay and as unfounded for a failure to comply with terms and preconditions under § 250v of the Civil Procedure Code. He stated that the Division of Agreements Restricting the Competition (hereinafter only as "DARC") shall carry out an examination of a possible agreement restricting competition with features of a collusive behaviour in the public procurement made in the Social Insurance Company headquarters in Bratislava under the § 22 par. 1 point a) of the Competitions Act No. 136/2001 Coll. and on amendments to the Slovak National Council Act. No. 347/1990 Coll. on Ministries and other central state administration authorities of the Slovak Republic as amended.

Horizontal agreements, agreements restricting the competition concluded between the entrepreneurs at one level of the distribution chain, i.e. between the competitors are prohibited under the law. These are agreements with major impacts on the market and consumers. Some studies mention up to 30% price increase due to the cartels. These agreements are concluded by competitors in secret and there is no agreement on the "paper," where the competitors would be mutually bind to something. Agreements are often confidential and thus difficult to prove. The competitors communicate through e-mails, often using secret ciphers. In practice of the European Commission and other agencies for protection of the competition the inspection is the major investigative tool of horizontal agreements. Basically, it is an inspection at the entrepreneurs commercial premises with the possibility to inspect, seal, or even withdraw for the necessary time any document and information that may be related to the activities of the entrepreneur. The defendant pointed to its competences under § 22 par. 2 and par. 3 of the Competition Act. The Office made a copy of the hard disc of his PC on 22/ 10/2010. It is therefore evident that the plaintiff has not complied with the deadline for lodging an action under § 250v par. 3 of the Civil Procedure Code, because this did not happen within 30 days from the date, when the copy was made, which has been proved by plaintiff's signature on the inspection minutes. Therefore at least the plaintiff's statement of claim to erase the entire copy of the hard disc is inadmissible.

The Supreme Court dealt with the claimed intervention of the defendant at the hearing on 08/02/2011 and on 29/03/2011. It has found that the defendant had not maintained the administrative file from the investigation, i.e. chronologically arranged documents relating to the matter. The reason was that the administrative proceeding has not been initiated in this case yet.

The Supreme Court notes that carrying out investigations by the defendant at the plaintiff under § 22 par. 2 point a) of the Competition Act is a procedural action of defendant as a public authority, which does not result in a decision as an individual administration act. It differs from an administrative procedure by the fact, that in the administrative proceedings, for example under § 22 par. 1 point b), c), d) of the Competition Act, the administrative authority shall in parallel perform jurisdiction and decide on the rights, legally protected interests or obligations of individuals and legal persons (§ 1 par. 1 Act No. 71/1967 Coll. on Administrative Proceedings as amended). This does not mean that, where the defendant (as a public authority) does not have decision-making power, the defendant shall not anymore proceed adequately under the Administrative Code and the basic rules of the administrative procedure. This scope of the Administrative Code results from the general clause of the provision: § 3 par. 6 of the Administrative Code, under which "*the provisions on basic rules of procedure laid down in paragraphs 1 to 5 shall be applied mutatis mutandis also within the issuance of certificates, reports, statements, recommendations and other similar measures.*" An authorisation to carry out the inspection according to § 22 par. 3 of the Act is just such an "other similar measure". The procedure of the defendant - when he provided information to the plaintiff (as one of the subjects of the investigation) only under the Act no. 211/2000 Coll. on the Free Access to

Information cannot be considered as *lege artis*, because the subject of the investigation has the right to access to information based on its special status and not by law, which is used to obtain information by entities which are not participating in the investigation. According to § 2 par. 2 Administrative Code "*administrative authorities are obliged to act in proceedings in close collaboration with persons who are involved in the proceeding and to give them an opportunity to effectively defend their rights and interests, especially to comment on the base of decision and to apply their proposals.*"

Defendant compiled an administrative file from the investigation only in the course of the trial. The Supreme Court states that a clear, fair and comprehensive record of the defendant's procedural action is an essential request for the control of legality of his procedure and performance of powers. The legality of the investigation can be examined only on the basis of the file. If the defendant did not maintain such file or did not elaborate it on the request of the Supreme Court, it would be necessary to state without any further action, that the procedural action *ipso facto* shows signs of an unlawful interference.

From the inspection minutes of 22/10/2010 (document no. 20 of the administrative file) the Supreme Court found, that the data carrier in question was copied during the inspection at the plaintiff premises - carried out by the defendant's employees under the authorisation of the President of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic of 18/10/2010 (document no. 18 of the administrative file). According to the minutes Mr. Libor G. insisted on his presence during viewing a copy of the hard disc given in PC. For this reason the carrier containing the copy of the disc was sealed and delivered to the Office staff.

In terms of the judicial review of legality, the Supreme Court qualified the inspection as a specific administrative procedure of the defendant which otherwise is not the administrative proceeding, but despite this it is still managed under the basic rules of the administrative procedure. The Supreme Court considered maintaining the administrative records in the administrative file as an elementary requirement to review the legality of the defendant's procedure under § 250v.

By examining the matter the Supreme Court found the facts which were identified as defects of the procedural action of the defendant's employees in carrying out the inspection and copying the data carrier.

The authorisation of the President of the Antimonopoly Office does not contain sufficiently any specific legal qualification of the provision, under which the inspection was performed. The authorisation states - "*under § 22 of Competition Act no. 136/2001 Coll.*" It is necessary to emphasise that § 22 of the Act no. 136/2001 Coll. titled as *the Powers of the Office* implies 10 paragraphs in which the powers of the Office are specified together with the entitlements and obligations of the individual subjects.

A moment of surprise is used within the inspection of this kind, when the entrepreneur is not informed on the inspection in advance. The Office employees unexpectedly enter the entrepreneur's premises and start the inspection after proving the authorisation. Since this regards the field of the harmonized law of the EU, it would be appropriate to note, that this procedure is known as "dawn raid". Therefore, in terms of legality it is necessary to insist on the strict compliance of all formal requirements of the authorisation. The entrepreneur must have a legal possibility to check by the immediate insight of the authorisation, whether and under what legal provision such an action is taken against him. The court has found, that the authorisation, under which the inspection had been carried out, does not allow the entrepreneur to find and verify the legality of the Office procedure by the immediate insight to the Competition Act, because he does not know which of the particular powers specified in § 20 of the Competition

Act is being implemented against him by the Office. This very fact is already assessed by the court as a serious defect in the Office's procedural action.

The absence of the Office's stamp on the authorisation is considered by the court to be another error. It is true, that this requirement is not stipulated in the Competition Act. It is however an essential condition of the exercise of the public authority power required by the basic rules of the administration procedure, which became notoriety in the legal practise of the public authorities.

In terms of certainty and clarity the stamp is an official symbol, from which it can be detected whether it is a public document. The Supreme Court notes that based on the file document no. 8 it has found, that there is an Office's round stamp on the authorisation to carry out the inspection at the entrepreneur SLOVPAP, dated 06/09/2010. The Supreme Court finds that the authorisation for "dawn raid" must contain the official stamp of the Antimonopoly Office so that the entrepreneur can immediately identify that it is an official performance, which is executed against him. Conditions of the decision provided for in § 47 paragraph 5 of the Administrative Code - i. e. "designation of the authority issuing the decision, the date of issue, name and surname of the individual and corporate name, official stamp and signature with the name, surname and function of the authorised person" in connection with § 3 paragraph 1 a paragraph 6 of the Administrative Code - can be viewed as essential conditions arising from the universal principles of clarity and certainty of each individual act of the administration, not just decision, but also authorisation.

In terms of clarity and certainty a registration number is further absent in the authorisation. The Supreme Court can only assume that the defendant shall keep separate records of the issued authorisations, which allow their own internal control in the office.

In carrying out an inspection it is necessary to distinguish invasive and non-invasive actions. Invasive actions affect the fundamental rights and freedoms. There is a difference if - within the investigation - the defendant requires the business and accounting records and documents, where it is clear that they do not contain any private data and the difference in the case of copying the data carriers of the entrepreneur's employees, where it cannot be excluded and there are reasons to assume that they contain a private correspondence as well (e.g. PC hard disk, laptop, USB flash drives, etc.). In these cases, the authorisation must be also justified.

Under § 250v paragraph 1 of the Civil Procedure Code - natural or legal person who claims that his/her rights and interests protected by law had been abridged by an unlawful action of public authority, which is not a decision, and the action was aimed directly against him/her or as a result it had been directly carried out against him/her, he/she may seek protection against the interference before the court, if such an action or its consequences persist or there is a risk of its repetition.

It has been proved in the procedure that the inspection of the plaintiff has not been made in accordance with the basic rules of administrative procedure; therefore the complete copy of the data carrier of the PC of the employee, Libor G., made during this action, cannot be considered as legally obtained document and evidence. Therefore, the Supreme Court has prohibited the Antimonopoly Office of the Slovak Republic to continue in violation of the plaintiff's rights, i.e. in the actions consisting in viewing the plaintiff's data carrier, copied during the inspection at the plaintiff's premises on 22/10/2010.

The Supreme Court has dismissed the action in the statement of claim. It has accepted the objection of the defendant that a late action was filed in this part of the statement of claim.

The legal costs are decided by the Court of Appeal under § 5, paragraph 250v of the Civil Procedure Code. The plaintiff was not fully successful in the case; therefore he is not entitled to the legal costs compensation.

I n s t r u c t i o n : Appeal against this decision is **inadmissible**.

Bratislava, 5th April 2011

JUDr. Ivan Rumana
President of the Chamber